

ת"פ 15120/07/16 - מדינת ישראל נגד עימאד בן סלים סלימאן, אחמד בן פהמי חכרוש, אליף בן באסם חשיבון

בית המשפט המחוזי בנצרת

21 נובמבר 2016

ת"פ 15120-07-16 מדינת ישראל נ' סלימאן

כבוד השופטת הבכירה אסתר הלמן
מדינת ישראל המאשימה

נגד
הנאשמים

1. עימאד בן סלים סלימאן
2. אחמד בן פהמי חכרוש
3. אליף בן באסם חשיבון

נוכחים: בשם המאשימה עו"ד נטע פוניס.

בשם הנאשם 2 עו"ד דן אסלנוב, ממשרד עו"ד כרמל.

הנאשם 2 הובא על ידי הליווי.

גזר דין

ביחס לנאשם מס' 2

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**"), הורשע, על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, שעניינן קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**להלן: "חוק העונשין"**), וניסיון לביצוע עבירות בנשק (החזקה ורכישה) - עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצירוף לסעיף 25 לחוק הנ"ל.

2. כתב האישום הוגש כנגד הנאשם ושניים נוספים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביחס לנאשם (כא1), במועד שאינו ידוע למאשימה, מספר ימים קודם ליום 21/6/16, הצטייד הנאשם 3 (**להלן: "חשיבון"**), באקדח מסוג "וולטר" (**להלן: "הנשק"**). מספר ימים קודם לאותו היום קשר הנאשם 1 (**להלן: "סלימאן"**), קשר עם חשיבון, לפיו הוא יקבל ממנו את הנשק לצורך העברתו לאחר, ועם הנאשם קשר קשר לפיו הוא יעביר לו את הנשק. בהתאם לקשר, הגיע חשיבון ביום 21/6/16, סמוך לשעה 20:50, ברכבו אל סמוך לבית אחותו של סלימאן שבנצרת, והעביר לו את הנשק. בהתאם לקשר ובסמוך לאחר מכן, תיאמו סלימאן והנאשם, שסלימאן יגיע לביתו של הנאשם וימסור לו את הנשק או למי מטעמו. סמוך לשעה 22:20 נהג סלימאן ברכבו אל ביתו של הנאשם במטרה להעביר לו את הנשק בהתאם לתיאום ביניהם, אולם נעצר על ידי כוחות המשטרה סמוך לבית כשהנשק ברשותו.

עמוד 1

3. הסדר הטיעון, כלל תיקון כתב האישום, ולא כלל הסכמה לגבי העונש.

הראיות לעונש

4. המאשימה הגישה כראיות לעונש מטעמה, עותק מכתב האישום והכרעת דין בתיק ת"פ 21106-09-15, (סומן עת/1), בו הורשע הנאשם יחד עם אחר, בעבירות של פגיעה בפרטיות, אחזקת סכין שלא כדין, תקיפת בת זוג ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

המאשימה ציינה, כי כיוון שטרם נגזר דינו באותו הליך, הרי שהרשעה זו אינה מצוינת ברישום הפלילי של הנאשם.

5. **כראיות לעונש מטעם ההגנה** הוגשו מכתב מאת לשכת הרווחה של המועצה המקומית כפר כנא והעתק תעודת השחרור של הנאשם מצה"ל (סומנו ענ/1). במכתב שהוגש מטעם לשכת הרווחה, צוין, כי הנאשם מטופל במחלקת הרווחה מאז חודש 08/2015, וזאת על רקע שיבוש במהלך סדרי הראייה של ילדיו מגרושתו. המכתב מפרט את מצבו המשפחתי של הנאשם: נשוי בשנית לאישה תושבת השטחים, ומנישואין אלה יש לו בת. מנישואיו הראשונים נולדו לנאשם שני ילדים, המצויים במשמורת האם, ונפגשים עמו יומיים בשבוע, בהתאם להחלטת בית המשפט. עוד מפרטת לשכת הרווחה, את קשיי הפרנסה של המשפחה, בפרט לאחר מעצרו של הנאשם. עד המעצר השתכר הנאשם בקושי רב, מעבודתו כשכיר בשיפוצים. משכורתו הספיקה בקושי לצרכי המשפחה הבסיסיים, והוא נדרש לשלם גם דמי מזונות לילדיו מנישואיו הראשונים.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

6. המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן, נע בין שנה לבין שלוש שנות מאסר בפועל, בשים לב לשיקולים הנוגעים לקביעת המתחם:

המאשימה טענה כי **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות הינו שמירה על שלום הציבור וביטחונו.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נטען כי מדובר בעבירות שנעברו לאחר תכנון מוקדם והנאשם נושא במלוא האחריות לחלקו בקשירת הקשר. הנאשם הורשע בעבירת ניסיון להחזקה ורכישת נשק, ואולם, הסיבה בגינה העבירה לא שוכללה לכדי עבירה מושלמת היא סיכול של משטרת ישראל. עוד נטען, כי העובדה שהנאשם קשר קשר עם אחרים לצורך ביצוע העבירה, מלמדת על התנהלות עבריינית חמורה.

בהתייחס למדיניות הענישה הנהוגה, עמדה המאשימה על הסיכון הכרוך בעבירות נשק והפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה, באשר למתחם העונש ההולם.

7. את העונש הראוי לנאשם, ביקשה המאשימה לגזור בתוך המתחם. בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציינה המאשימה כי לחובת הנאשם עומדת העובדה, כי הורשע לאחרונה בעבירות של אלימות במשפחה. באותו מקרה, הנאשם עקב אחר מי שהייתה בת זוגו וניתפס כשהוא בדרכו אליה כשברשותו סכין. המאשימה סבורה כי עצם הרשעתו באותו תיק מלמדת על אופיו ומסוכנותו של הנאשם.

באשר לשיתוף הפעולה שלו עם גורמי אכיפת החוק, נטען כי הנאשם אמנם הודה, אך לא עשה זאת בהזדמנות הראשונה, בשלב החקירה, אלא בבית המשפט.

הנאשם בחר שלא לבקש תסקיר שירות המבחן, כך שכל טענה לעניין שיקומו תהא מוחלשת בנסיבות אלה.

8. לסיכום, את העונש הראוי לנאשם ביקשה המאשימה לקבוע באמצע מתחם העונש ההולם לו היא טוענת, בצירוף ענישה נלוות, בדמות מאסר על תנאי וקנס כספי.

טיעוני ההגנה:

9. לעמדת הסגור מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן, נע בין 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

10. הסניגור איננו מתעלם מן הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, אולם לעמדתו, בכל הנוגע למידת הפגיעה בהם, במקרה שלפנינו, יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם איננו "הרוח החיה" מאחורי כתב האישום ולא היה מי שהניע את גלגלי הקשר. יתרה מכך, הוא מדגיש, כי הנאשם מעולם לא נחשף לנשק קודם לכן, לא בחן אותו ולא דרש נשק ספציפי וכן כי אין כל אינדיקציה לכוונותיו לעשות שימוש כלשהו בנשק או לאופי השימוש העתידי. עוד הוא מצוין, כי לא נמצאה על גופו של הנאשם או בביתו כל תחמושת. הואיל ומדובר בנשק ללא תחמושת, בניסיון להחזקה בלבד וכן במקרה בו לא הוכח כי היו לנאשם מטרות פליליות כלשהן, הרי שרמת הפגיעה באינטרס החברתי על ידי הנאשם הינה הנמוכה ביותר.

11. באשר לבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מפנה הסניגור לפסיקה, לפיה על בית המשפט ליתן דעתו, בין היתר, לסוג הנשק שבו מדובר, לכמותו, לתכלית לשמה הוחזק וכן לשאלה עד כמה מוחשית היא הסכנה שייעשה בו שימוש (ע"פ 8899/06 ארמין נ' מדינת ישראל (29/7/07)). בענייננו, כך נטען, המדובר בנשק בודד, התכלית אינה ברורה ואין בחומר הראיות כל מידע המרמז על כוונה לעשות בנשק שימוש כלפי אדם ספציפי או באופן כללי. לפיכך נטען, כי מידת הסכנה אשר נשקפה

מהנאשם היא מהרף הנמוך ביותר. הסניגור מציין כי בגזירת העונש יש לתת את הדעת לעובדה כי לא נגרם כל נזק לרכוש או לגוף וכי אין כל ראיה כי עתיד היה להיגרם נזק כלשהו.

12. עוד הפנה הסניגור לאסופת פסיקה העוסקת בעבירות נשק, כשהוא מציין כי המדובר בפסקי דין שעוסקים בעבירות בדרגת חומרה גבוהה יותר מדרגת החומרה בעניינו של הנאשם. לטענתו, יש לאבחן את עניינו של הנאשם מאותם מקרים ולקבוע מתחם נמוך יותר בהתאם.

13. באשר לעונש הראוי לנאשם, על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טוען הסניגור, כי יש לקחת בחשבון, כנסיבה מקלה את נסיבותיו האישיות של הנאשם. הנאשם נשוי בשנית, אב לשלושה ילדים. שניים מילדיו (בני 7 ו-4) מתגוררים עם גרושתו בבית הוריה בדבוריה. הוא מתגורר עם אשתו הנוכחית ובנם התינוק בכפר כנא. עוד ציין כי הנאשם התנדב לצבא ושירת שנתיים כטכנאי רכב. לאחר שחרורו עבד בעבודות שונות והכל לפרנסת המשפחה. הסניגור מפנה לכך כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, כי אורח החיים העברייני זר לו וכי שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריה תפגע קשות בסיכויי השיקום שלו ותקטע רצף תעסוקתי יעיל. עוד צוין, כי הנאשם הודה, חסך הבאתם של עדים רבים. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו ומסר כי הפיק את הלקח מהסתבכותו בהליך זה. הסניגור מפנה לעובדה כי הנאשם מצוי במעצר מיום 27/06/2016, קרי קרוב לחמישה חודשים מאחורי סורג ובריה.

בטיעוניו בפני הוסיף הסניגור כי עקב מעצרו של הנאשם בשל מעורבותו בעבירות הנוכחיות הופסק הליך טיפולי, בו החל הנאשם, במסגרת שירות המבחן בהליך המקביל. הנאשם נעצר בתיק זה עד תום ההליכים כנגדו, בשל חומרת העבירות שיוחסו לו באישום המקורי וכן בשל הסתבכותו בתיק המקביל, ולא היה טעם לבקש תסקיר עדכני, תוך דחיית הדיון לכמה חודשים, בפרט שבהסדר הטיעון הופחתו האישומים לעבירות המצויות בסמכותו של בית משפט השלום.

בהתייחס להרשעה באישום המקביל, ציין הסניגור כי מדובר בעבירה משנת 2011. אף שהיא נוגעת, בין היתר, להחזקת סכין, לא נאמר בכתב האישום שהייתה לו כוונה לעשות שימוש בסכין ונאשם נוסף באותו הליך כבר נדון ל- חודשיים מאסר בעבודות שירות.

14. לאור כל טיעוניו, כמפורט לעיל, ביקש הסניגור לקבוע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש הראוי, אליו כיוון.

15. הנאשם, בדבריו לעונש, הביע צער על מעשיו וביקש רחמי בית המשפט.

דין והכרעה:

16. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שמשמעו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

17. גזירת עונשו של נאשם בגיר מחייבת קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון המנחה, וקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם. במקרים יוצאי דופן, ניתן לסטות מן המתחם לקולא בהסתמך על שיקולי שיקום (סעיף 40ד' לחוק העונשין), או לחומרא, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה' לחוק העונשין).

18. כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל (29.10.2014) וכן ע"פ 1127/13 גברזג'י נ. מדינת ישראל (15.01.2014) וע"פ 4702/15 עביד נ. מדינת ישראל (20.04.2016)). אם מדובר בכמה עבירות מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

19. במקרה שלפני, אין חולק כי המעשים שביצע הנאשם מהווים אירוע אחד, לצורך קביעת המתחם, בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" שאומץ בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל (29/10/2014)).

20. את מתחם העונש ההולם יש לקבוע על פי אמות המידה שנקבעו בסעיף 40ג' לחוק העונשין, שהן הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי המפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין. את העונש המתאים לנאשם גוזר בית המשפט בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

האמור לעיל איננו גורע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם או נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת העונש המתאים (סעיף 40יב' לחוק העונשין).

מתחם העונש ההולם

21. מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן באמצעות העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

22. הערך המוגן ומידת הפגיעה בו - רבות דובר בפסיקה על חומרתן של עבירות בנשק, בשל מידת הפגיעה שלהן בביטחון הציבור ובשלומם. עבירות בנשק, הינן מטבען, בעלות פוטנציאל גבוה לסיכון שלומם של הציבור, פגיעה בערך קדושת החיים ושלמות הגוף. כלי נשק המוחזקים באופן לא חוקי עלולים להגיע, בנקל, לידיים עוינות או לשמש לפעילות עבריינית, פעילות טרור וכד' ועצם החזקתם, על ידי מי שאיננו מורשה ומיומן לעשות כן, טומנת בחובה סכנה, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (19/01/2014):

"עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, 'התגלגלותם' של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד."

כן ראו ע"פ 8473/13 חוסיין נ' מדינת ישראל (22.07.2014)

"עבירות נשק, וביניהן עבירה של החזקת נשק, חמורות הן. אלו טומנות בחובן פוטנציאל נזק משמעותי. החזקה של כלי נשק בידי אדם שאינו מורשה לכך עלולה להוביל לתוצאות קשות, הן באירוע בו יהא מעורב מחזיק הנשק והן במקרה בו הנשק יתגלגל לידיים אחרות, אשר לרוב אינן מקבלות את הנשק על מנת להכניסו למגירה."

עוד נקבע בהקשר זה, בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח' (9/6/10) מפי כב' השופט פוגלמן כי:

"חומרתה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוע של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה."

23. עם זאת, דומה כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, עקב מעשי הנאשם בנסיבות המקרה דן, הינה ברף הנמוך, יחסית. עסקינן בעבירה של **ניסיון** לרכישה והחזקה של נשק, אשר נתפס, בטרם הועבר לנאשם, מבלי שנלוותה להחזקתו כל תחמושת. קרי, על פי הקשר, אמור היה הנאשם לקבל לידייו את האקדח בלבד, ללא תחמושת.

24. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש לקחת בחשבון, את הנסיבות הבאות:

הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון לביצוע עבירות בנשק. יחד עם זאת, ביצוע העבירה המושלמת סוכל בשל פעילות יזומה של המשטרה, שסיכלה אותה.

המדובר בנשק בודד, מסוג אקדח. לא נתפסה תחמושת כלשהי.

לחומרא, יש לזקוף את העובדה שהעבירות בוצעו תוך תכנון מוקדם, תוך קשירת קשר ובצוותא עם אחרים.

יחד עם זאת, מתוך עובדות כתב האישום עולה כי הנאשם אינו "הרוח החיה" של התכנית העבריינית, ואיננו היוזם שלה.

בהתייחס לנזק שנגרם מביצוע העבירה - הנשק, שאמור היה להיות מועבר לנאשם אמנם נתפס על ידי המשטרה בטרם הגיע לידיים עוינות ולפני שהושלמה העסקה, אך עם זאת, אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם, במידה והייתה העסקה מושלמת.

25. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן - כפי שהובא לעיל, בית המשפט העליון עמד לא אחת, על הצורך להחמיר בענישתם של מי שמבצעים עבירות בנשק, וזאת על מנת למגר את התופעה הקשה והמסוכנת. כך, למשל, נקבע בע"פ 3790/11 משעל נ' מדינת ישראל(23/2/2012):

"... עבירות בנשק הפכו לחזון נפרץ במחוזותינו, בבחינת "מכת מדינה". העבירות הללו יוצרות פוטנציאל לסכסוכים אלימים, ומקימות סיכון ממשי וחמור לחיי אדם, לשלום הציבור ולביטחונו. לפיכך, בשורה של פסקי דין שניתנו בבית משפט זה, חלקם מן העת האחרונה, נקבע כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע מפני ביצוע העבירות, וזאת בדרך של החמרה בענישה (ראו למשל: ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (לא פורסם, 22.2.07); ע"פ 4329/10 אסמאעיל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.10.10); ע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' פאיד (לא פורסם, 28.11.11); ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.11))."

26. מדובר בתופעה שלמרבה הצער, הינה נפוצה. למרות מדיניות הענישה הנהוגה מזה שנים, לא מוגרה והיא פוגעת בשלומם של אזרחים תמימים, כאשר כלי הנשק הללו משמשים לפעילות עבריינית, בתחום הרכוש והאלימות, ואף לפעילות טרור.

27. כל צד בתורו הפנה לפסיקה, ממנה הוא מבקש ללמוד מהי מדיניות הענישה הנהוגה. חלק מפסקי הדין, אליהם הפנו הצדדים, נגזרו טרם כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, כך שהעונשים שהוטלו בהם מגלמים בתוכם כבר גם את הפן האינדיבידואלי, הקשור לנסיבות העושה, קרי, לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לכן, קשה ללמוד מהם אודות המתחם הראוי.

המאשימה מפנה לפסיקה מחמירה, המתווה רף ענישה גבוה. עיון בפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה מעלה כי באותם מקרים ביצעו הנאשמים עבירות נשק חמורות יותר או ביצעו עבירות נוספות. כך לדוגמא, בע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (14/9/2011) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בהחזקה ונשיאה של נשק ותחמושת רבה, ונדון ל- 50 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי אכן הגיעה העת להחמיר בעונשיהם של מבצעי עבירות בנשק, אולם בהדרגה, לכן הופחת עונשו ל- 30 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 8488/11 **חליל נ' מדינת ישראל** (5/11/2012) נדון עניינו של נאשם אשר נשא אקדח עם מחסנית בתוך אולם אירועים. הוא נדון ל- 50 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות הנשק ובנוסף הוטלו עליו עונשי מאסר בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וניסיון לבריחה ממשמורת, וכן הופעלו מאסרים מותנים. בית המשפט העליון הקל בעונשו והפחית את תקופות המאסר שהוטלו עליו בגין העבירות בהן הורשע ל- 36 חודשים.

מנגד, הפנה הסניגור לאסופת פסקי דין, בהם נדונו עבירות חמורות מהמקרה שבפניי, ואשר בחלקם נגזרו עונשים אשר ניתן לרצותם בעבודות שירות או נקבעו מתחמי ענישה שהרף הנמוך שלהם הוא 6 חודשי מאסר בפועל.

בין היתר הפנה לע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19/1/2014) בו הורשע נאשם בעבירות של רכישה, החזקה, נשיאה והובלת נשק ותחמושת וכן עבירות נוספות. מתחם העונש שקבע בית המשפט העליון עמד על 12 עד 36 חודשי מאסר בפועל, יחד עם זאת, עונשו של הנאשם שם נקבע תוך סטייה מן המתחם, בשל פוטנציאל השיקום הגבוה והועמד על 6 חודשי מאסר בעבודות שירות;

בע"פ (מחוזי נצרת) 5888-04-12 **עואודה נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של נאשם, שהורשע בעבירות של החזקת נשק ושיבוש מהלכי משפט, לאחר שהחזיק אקדח ותחמושת, על חמורת העונש שהוטל עליו (8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים).

בע"פ (מחוזי נצרת) 57853-03-14 **טאהא נ' מדינת ישראל** (27/5/2014) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של החזקת נשק ותחמושת, ואשר נדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל, לאחר שנקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל- 20 חודשי מאסר בפועל.

28. בחינת מדיניות הענישה הנהוגת בעבירות נשק מעלה כי קיימת מגמה של החמרה, כאשר בית המשפט העליון קבע לא אחת, כי יש צורך להרתיע מפני ביצוע עבירות כאלו בדרך של הטלת עונשי מאסר

מאחורי סורג וברז, גם כאשר מדובר בנאשמים נורמטיביים ונעדרי עבר פלילי (ראה לדוגמא: ע"פ 8846/15 דראז נגד מדינת ישראל (13/3/2016)), ובאשרו מתחמי בין 6 או 7 חודשי מאסר בפועל עד 20 חודשים, על עבירות החזקה של נשק ותחמושת.

29. לאחר שבחנתי את מדיניות הענישה הנהוגה, כפי שהיא משתקפת בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ובפסיקה נוספת, ולאחר שעמדתי על הערכים המוגנים אשר נפגעו ומידת הפגיעה בהם, והנסיבות הקשורות בביצוע של העבירות, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן, **נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל.**

קביעת העונש הראוי לנאשם:

30. קביעת עונשו של הנאשם תעשה בתוך המתחם, אלא אם ישנן נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם זה. במקרה דנן, בהיעדר נסיבות שכאלה, יש לגזור את העונש בתוך המתחם.

31. העונש הראוי לנאשם נקבע על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

בעניינינו, מדובר בנאשם צעיר, כבן 28, נשוי בשנית ואב לשלושה ילדים. שניים מהם מצויים במשמורת אימם, גרושתו של הנאשם. הנאשם הוא אב לתינוק, בנו מהאישה השנייה. הנאשם התנדב לשירות צבאי ושירת בצבא במשך כשנתיים. בנוסף, לטענת בא כוחו, שמר על רצף תעסוקתי במהלך השנים מאז סיים את שירותו.

נתתי דעתי לפגיעה הצפויה לנאשם ולמשפחה כולה כתוצאה מן הענישה, לרבות בהיבט הכלכלי, עקב אובדן מקור הפרנסה, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בטיעוני בא כוחו ובמכתב מטעם מחלקת הרווחה של כפר כנא.

הנאשם הודה בביצוע העבירות בשלב מוקדם מאוד של ההליך ובכך חסך זמן שיפוטי. הנאשם הביע חרטה על מעשיו והוא מבקש לשקם את חייו ולשוב לדרך הישר.

אין בעברו של הנאשם הרשעות קודמות. עם זאת, הוא הורשע לאחרונה בעבירות אלימות כלפי גרושתו (מעשים שנמשכו לאורך תקופת נישואיהם) ובפגיעה בפרטיותה. בעת שנעצר, (27.8.15) נתפסה ברכבו סכין, לכן הורשע גם בעבירה של אחזקת סכין שלא כדין. כתב האישום בהליך הנ"ל הוגש בספטמבר 2015, כך שאת העבירות בתיק הנוכחי ביצע בעת המתנהל כנגדו הליך שיפוטי אחר.

עוד יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם נתון במעצר מיום 27.6.16, וזהו לו מעצרו הראשון.

הנאשם לא ביקש להורות על הזמנת תסקיר מטעם שירות המבחן ומכאן שלא ניתן ללמוד על הליך טיפולי-שיקומי שעשוי להפחית ממסוכנותו.

32. בנסיבות המפורטות אני סבורה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו הנמוך עד בינוני של המתחם.

33. אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום **27.6.16 עד היום. עונש זה יצטבר לעונש המאסר שמרצה הנאשם היום בגין תיק אחר.**

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת נשק.

ג. קנס בסך 5,000 ₪, או 30 ימי מאסר כנגדו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום **01/02/17 וכל ראשון לחודש לאחריו.**

אי פירעון אחד התשלומים במועדו, יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מיידי.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ' חשוון תשע"ז, 21/11/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת בכירה

הוקלדעלידיחנהטוריק